

La vida és atzar?

Despertava d'un somni ple de problemes, fraccions, funcions, derivades... Potser va ser culpa de la professora de català que se m'havia aparegut Ramon Llull explicant-me el seu sistema d'ordre lògic "la lògica és capaç de ser inventiva, perquè no es limita a resoldre les veritats conegudes, sinó que és capaç de descobrir les noves."

Estava una mica marejada, però és que hi havia una causa contundent; aquell mateix matí anava a Lleida a fer l'examen de matemàtiques de les proves Cangur. Feia dies que em preparava aquest examen, durant les hores de pati, hores mortes de la tarda en què no tenia res a fer... Alguns problemes em feien rumiar bastant estona per a trobar la resposta correcta i d'altres, només a simple vista sabia la resposta que corresponia a aquella pregunta.

Doncs aquell matí, a part de despertar-me amb tot de números al meu cap, no sentia cap tipus de remordiment ni de nerviosisme, estava tan tranquil·la com un dia qualsevol en què no he de realitzar cap examen o prova notificable.

Tots els assistents del meu institut a la prova, havíem quedat a les vuit del matí a la parada d'autobusos del poble en el qual es trobava el centre escolar. Jo vaig arribar puntual, no vaig ser ni de les primeres ni de les últimes. Ens acompanyava, per aquest acte, la professora corresponent de matemàtiques, que ens havia estat preparant aquells dies.

La prova era convocada a la universitat de Lleida per a tots els alumnes dels pobles de la província. Només en arribar, ja em començaven a tremolar les cames, i el hall universitari s'anava omplint cada vegada més de gent com nosaltres.

En principi l'examen havia de ser a les deu i resulta que començava a les nou i mitja. Ens va anar bé perquè vam tenir temps de fer-la petar amb els companys i companyes.

En arribar al tercer pis, primera porta a la dreta, quasi tothom ja estava assegut amb el corresponent full de respostes al seu davant. Em vaig posar on em digueren, i en aquell precís instant, començaren a explicar l'examen, en el qual hi havia errors que s'havien de corregir per tal de no equivocar-nos a l'hora d'escriure les respostes.

L'examen començava a les deu menys quart i no s'acabava fins a les onze en punt; fins i tot van escriure a la pissarra l'hora de finalitzar-lo. Però abans de ficar-nos a pensar en els problemes ens varen repartir un bolígraf per a cadascun i un "pin" que en el meu cas era de color blau. Vaig obrir l'examen, i vaig iniciar-lo per la primera pregunta, i anava seguint pregunta per pregunta successivament fins que no n'entenia alguna; aleshores passava a la següent. Pel final quedaven les més complicades o les que més em costava entendre, en certa manera. Per a fer l'examen, ens varen facilitar uns fulls en blanc per a realitzar totes les operacions necessàries per a trobar la resposta adequada i correcta, així no caldria fer-ho tot en petit al costat de cada qüestió, només caldria col·locar-hi les respostes que crèiem correctes o encertades.

Algunes preguntes, anaven sobre persones, altres sobre refrescos, altres sobre cossos geomètrics, altres sobre peculiaritats de la vida quotidiana, altres sobre grans operacions... És que, clar, tot estava relacionat amb el món de les matemàtiques, de la lògica, de la precisió...

En acabar la prova, vaig haver de tornar al poble en el qual tinc l'institut per reincorporar-me a les classes que em faltaven. Aquell dia només vaig poder

assistir a tres classes, l'última del migdia i les dues hores de la tarda, que eren anglès, química i educació física, respectivament.

Només en arribar, tots els meus amics, em vàrem bombardejar a preguntes, algunes eren: Com t'ha anat? Era difícil l'examen? L'has aprovat? L'has suspès? Quan tindràs la nota? Que n'has tret de fer aquest examen?... L'interrogatori era infinit. Moltes sí que les podia respondre, però d'altres la resposta encara ni la sabia jo. Els vaig dir que no sabia si havia aprovat, que creia que m'havia anat força bé, que el que en treia de fer aquesta prova era una manera de demostrar-me a mi mateixa què podia fer i on podia arribar. Perquè no sempre s'obté una recompensa immediata. De vegades és a llarg termini. Perquè l'experiència t'afavoreix a la llarga. I és que hi ha gent que si no hi ha premi no es conforma i no fa res, ni el que, de segur, li agradaria haver fet; o el que gaudiria fent.

Ja ho he dit: el motiu pel qual vaig anar a fer aquest test, va ser per saber què podia fer jo, què era capaç de dur a terme. Tal i com he dit abans, volia demostrar-me a mi mateixa quelcom que encara avui no sé, però el que sí sé, és que estic molt orgullosa de mi, de tot el que he fet fins ara i per aquest examen que també entra a formar part del meu aprenentatge diari.

Crec que tothom hauria d'interessar-se per les matemàtiques, no pas pel fet de saber resoldre una equació de segon grau o un algoritme, per saber fer una derivada o per intentar de resoldre el màxim d'operacions e poc temps sinó pel fet que les matemàtiques et permeten adquirir una capacitat d'enfrontar-te a tota mena de problemes amb lògica i perspectiva oberta. Així, en moments difícils de la vida sabràs com sortir-te'n dels problemes que se't plantegen o, si més no, veure'ls de forma objectiva i apuntant una possible sortida.

Amb això no estic criticant ni jutjant les matemàtiques, només penso que sense saber ser un gran matemàtic, i/o tenint tan sols els coneixements bàsics de la matemàtica, però alhora tenint una gran intel·ligència per a qualsevol contratemps diari, pots defensar el que és teu, portar una vida com qualsevol altre, saber fugir d'alguna cosa versemblant, de problemes quotidians...

En definitiva, crec que per ser una gran persona no has de ser molt bo amb tot, i amb això vull dir que a les persones no se'ls mesura la intel·ligència amb test de matemàtiques, o de català, o d'anglès, sinó pel cor que té i la disposició amb què fa totes les coses i l'interès que hi fica en fer-les.

En la vida quotidiana, des d'una xarxa de trens, les connexions telefòniques, els canvis meteorològics, els moviments sísmics, l'art, l'economia... tot està relacionat amb les matemàtiques. Fins i tot la vida... personal.

Si un problema té solució, les matemàtiques, amb perseverança, et permetran que t'acabi sortint. I si un problema no té solució, tindràs capacitat per a demostrar la inexistència d'aquesta solució. Ja ho diu la llei de Williams i Holland "si es reuneixen prou dades, es pot demostrar qualsevol cosa amb l'ajut de la matemàtica".